

Hồi 9

ĐỂ VẤN HỒI ĐÀN THỊ DIỆU KẾ

NOI NGHĨA PHỤ HÀNH SỰ QUANG MINH

o đã liều, tự đi vào một trấn thành đông người qua lại, gã đàn đánh bạo quyết đi đến gần và vờ bị vấp ngã để chộp vào một tên khất cái ắt cũng trẻ tuổi gã. Thế là gã lập tức bị tên khất cái tuy nhanh tay chộp giữ gã lại nhưng nhân đó cũng mở miệng thóa mạ gã:

- Xem mắt ngươi thì biết không mù, vậy là ngươi chủ tâm nếu không gây sự thì cũng toan cướp giật những thứ vật thực ta vừa xin được đúng không?

Gã sợ hãi nhìn quanh quất và hạ thấp giọng để vuốt ve tên khất cái:

- Đừng làm âm lên, chỉ vì tiểu đệ vừa vô tình mục kích một cảnh quá sức tưởng tượng đến bây giờ vẫn còn sợ, nên có mắt như mù vô tình chạm phải huynh. Mong huynh đài lượng thứ bỏ quá cho.

Tên khất cái liền trúng kế gã, lập tức kéo gã qua một bên và thì thào hỏi:

- Nói đi, ngươi vừa mục kích cảnh gì?

Gã lại đảo mắt nhìn quanh nhưng lần này chỉ là giả vờ:

- Không được đâu, vạn nhất để cơ sự bại lộ, cho dù huynh không sợ thì bản thân tiểu đệ rất sợ bị mất mạng.

Tên khất cái nôn nóng, càng thêm náo nức hỏi:

- Ngươi lo gì chứ? Cho ngươi hay ta là đệ tử Cái Bang, mà ngươi có biết Cái Bang là thế nào chưa? Là một đại bang có không dưới nghìn đệ tử, trong đó dĩ nhiên có ta. Thêm nữa, ở tít cuối trấn đằng kia, chỗ có miếu Thần Hoàng đó, là một phân đà trong gần trăm phân đà ở khắp nơi của bốn bang. Ngươi cứ an tâm nói, vị tất có kẻ nào dù ba đầu sáu tay dám làm gì ngươi khi đã có ta bên cạnh.

Gã ngỡ ngàng:

- Thật ư? Có cả bang hội gồm toàn những nhân vật đi khất thực thật sao? Vậy là tiểu đệ an tâm được rồi.

Tên khất cái ưỡn ngực gật đầu đồng thời còn cao thượng, lựa trong số những phần vật thực vừa xin được, trao cho gã một đùi gà dù đã bị ai đó ăn dang dở nhưng vẫn còn khá nhiều thịt.

- Đương nhiên ta nói thật, người chẳng việc gì phải sợ. Và đây là bằng chứng, người cứ tha hồ ăn sau đó cứ thủng thẳng kể lại cho ta nghe, cho thấy ta chẳng lo, chẳng vội, nghĩa là chẳng ai dám làm gì người. Này, cầm lấy.

Để thi hành diệu kế đã được chỉ điểm một cách hiệu quả, gã chẳng ngần ngại ăn dù biết đấy là phần của người đã ăn thừa, và gã vừa ăn vừa nói:

- Mới sáng đây thôi, tiểu đệ đang ngủ bờ ngủ bụi chợt bị đánh thức bởi loạt huyền não do nhiều người vây đánh và chạy đuổi một người.

Tên khất cái cau mày:

- Nhất định là những nhân vật võ lâm vì hiềm khích nên giao đấu với nhau, rồi sao?

Gã lắc đầu:

- Không hề vì hiềm khích, tiểu đệ tuy rất sợ nhưng vẫn nghe rõ, dường như bên phía đông hơn buộc người cô thế kia phải cho họ biết tung tích của một lão trọc nào đó.

Tên khất cái trợn mắt:

- Lão trọc? Là ám chỉ một tăng nhân chăng?

Gã lại sợ hãi nhìn quanh:

- Sao huynh quá lớn tiếng? Thế này thì tiểu đệ làm sao dám nói tiếp nữa?

Tên khất cái cười hì hì:

- Được rồi, nhìn người sợ thật tội ghê, cho dù ta đã bảo người chẳng việc gì phải sợ. Nhưng mà ta đoán như vậy có đúng chẳng?

Gã lại lắc đầu:

- Tiểu đệ thì biết gì đúng với sai, nhưng có kẻ gọi lão trọc đó là Liễu Vũ, còn gọi người cô thế kia cái gì như Thiên Phong - Vạn Phong thì phải.

Tên khất cái tái mặt:

- Thiên Phong Tẩu đúng chẳng?

Gã gật đầu:

- Hay quá, thì ra huynh cũng mục kích và biết tất cả?

Tên khất cái xua tay, giọng hạ thật thấp:

- Ta chẳng biết gì hết nếu không nhờ nghe người nói, vậy kết cuộc là thế nào? Bên đông người có đuổi kịp Thiên Phong Tẩu chẳng?

Gã bảo:

- Họ đuổi kịp mới lạ, nhưng có điều...

- Sao?

Gã tiếp:

- Có một người trong họ quát thật to khi thấy người kia vẫn chạy thoát, đại ý người kia dù thoát vẫn phải chết vì bị Bút Tri Túc gì đó hạ độc thủ.

Tên khất cái càng thêm tái mặt:

- Người nhớ lại đi, có phải là Thiết Bút Tri Túc thay vì một Bút Tri Túc như người vừa nói nhầm.

Gã lại bật khen:

- Hay quá, huynh bảo không thấy sao nhắc tiểu đệ đúng vậy? Phải rồi, nhờ nghe huynh nhắc nên tiểu đệ nhớ lại rõ, là người kia vì biết tung tích lẫn bí ẩn gì đó liên quan đến Liễu Vũ nên bị bọn đông người hơn đuổi đánh. Tiểu đệ còn nhớ trong số họ còn có hai người tự nhận là Âm Dương gì đó, một mặt choắt, một mặt y phục nho nhã. Còn thêm một nữa là Nhất Ác. Thật chẳng biết Thiên Phong - Vạn Phong gì đó có thoát phen này hay không?

Tên khuất cái càng nghe càng rung động và sau đó chợt ấn tất cả mọi vật thực vừa xin được vào tay gã, miệng thì căn dặn:

- Chớ hờ môi cho ai khác biết nghe chưa? Đồng thời cứ đứng ở đây chờ ta, đừng ngại ta sẽ quay lại ngay với một vài người nữa, chỉ là có thêm vài người nữa cho ta an tâm, và nếu đói thì cứ ăn. Ta cho người tất cả, nhớ đấy ta đi không lâu đâu.

Nhưng khi tên khất cái đi xa khuất, gã cũng vội tìm đường lui mất, lòng thì thầm mong diệu kế sớm có kết quả. Nhưng thay vì đi tìm một nữ nhân có bản lĩnh cao minh được gọi là Công Tôn thị như đã hứa với một người đã chết, gã lại thực hiện theo chủ ý riêng. Và đến khi phát hiện bản thân không chỉ vẫn an toàn mà còn hài lòng vì tìm được một chỗ thật kín đáo, gã chợt hiểu diệu kế nọ dù ít dù nhiều cũng đã có diệu dụng, khiến bọn người Lạc Nhữ An hầu như đã không còn bận tâm truy tìm gã nữa.

Gã lấy một hoàn bảo đan ra và tự lẩm nhẩm nói thành tiếng:

- Mong tôn giá nếu anh linh thì thấu hiểu và nhả nãi cho, tại hạ chỉ có thể tiếp tục hoàn thành điều đã hứa khi nào bản thân có được ít bản lĩnh đủ tự vệ. Cũng để mình

bach xem sự thủ tín của tôn giá có thật đáng tin hay không? Vì nếu tại hạ có mệnh hệ gì với hoàn bảo đan này thì dù thất hứa cùng tôn giá cũng là điều hợp lẽ.

Đoạn gã tự phục hoàn bảo đan vào miệng để rồi tự bắt đầu khởi luyện toàn bộ mọi công phu sở học gả từng biết, từng luyện và am hiểu. Theo đúng như chỉ điểm của người di tặng bảo đan, gã luyện công cho đến kỳ cạn kiệt toàn bộ chân lực đến độ mệt quá tự ngã ra và ngất lịm đi.

Sau đó khi tỉnh lại, thoát tiên gã mỉm cười kế tiếp là tự khởi luyện một vài công phu với vẻ mặt hài lòng càng lúc càng lộ rõ. Cuối cùng gã kêu:

- Quả là diệu đan, công phu của ta đã lợi hại hơn trước thập bội phần, ha ha...

Đoạn gã bỏ đi.

oOo

Ở phía hậu viên của một khu trang viện nguy nga bề thế, nếu những nhân vật đang đi lại gồm đủ các thành phần nam phụ lão ấu, đều luôn tươi tỉnh nói nói cười cười thì từ một góc khuất lại có hai nhân vật không hề biểu lộ tâm trạng tươi vui, rõ nhất là trên nét mặt cả hai.

Họ là một đôi nam nữ cùng trạc tuổi nhau, không chỉ là nam thanh nữ tú mà còn nhờ sắc phục tuy không hoa lệ nhưng chỉnh chu khiến dáng cách của cả hai cứ như công tử với tiểu thư. Dù vậy nếu nam nhân công tử mang dáng vẻ trầm mặc với đôi mục quang lúc nào cũng ngó nhìn lần lượt những nhân vật ngoài kia đang vui vẻ đi lại thì nữ nhân tiểu thư chỉ dàu dàu nét mặt để nhìn mỗi một mình vị công tử mà thôi.

Họ cứ giữ nguyên tư thế và thần thái như vậy, chứng tỏ cũng đã một lúc lâu rồi chẳng ai trong bọn họ mở miệng nói bất kỳ gì với người còn lại, cho dù đứng ngay bên cạnh nhau, người trước người sau. Nhưng sự tĩnh lặng giữa cả hai chợt bị phá vỡ khi người đứng sau là vị tiểu thư bất đồ để bật ra tiếng thở dài. Vẫn đứng phía trước, nam nhân công tử chợt lên tiếng sau khi đã để toàn thân vô tình bộc lộ vẻ chấn động như giật mình:

- Quan Ngọc cô nương sao đột ngột thở dài? Hoặc giả lần này mọi chuẩn bị không thật chu đáo cho dù đây không chỉ mới lần đầu, trái lại đã có rất nhiều và lần nào cũng được cô nương trong phận sự quản gia đều tiến hành suôn sẻ?

Tiểu thư có tính danh là Quan Ngọc liền ứng tiếng đáp lại:

- Luận về chức trách thì mọi chuẩn bị Quan Ngọc đều thực hiện đầy đủ, đến độ Quan Ngọc tự tin Trương công tử chủ nhân rất hài lòng cho dù Quan Ngọc chưa lần nào nhìn thấy công tử chủ nhân biểu đạt điều đó thậm chí là bằng một nụ cười.

Nam nhân công tử nhẹ nhàng xoay người lại:

- Trương mỗ ít cười nói vì đó là tính khí cố hữu, vả lại như thế mới xứng hợp thân phận chủ nhân của một trong vài Trang viện to rộng nhất trong phạm vi trăm dặm này. Nhưng đoán biết Trương mỗ đã hài lòng thì do lẽ gì Quan cô nương lại thở dài?

Quan Ngọc cười gượng và không thể giấu được thái độ nhờ bản năng kiểm chế nên chẳng thể phát ra lượt thở dài thứ hai:

- Vì đã ngoài một năm, kể từ khi được công tử chủ nhân thương thu nhận và tin tưởng phó giao phận sự quản gia, Quan Ngọc nhờ luôn tinh tế dò xét nên phát hiện công tử chủ nhân cứ ngày càng thêm vẻ sầu muộn. Và điều đó càng tăng qua việc Quan Ngọc tuân lệnh công tử chủ nhân cứ vài mươi ngày mở đại yến tiệc một lần và mời tham dự bất luận ai Quan Ngọc có thể mời. Công tử chủ nhân muốn kiếm tìm và mong sự hiện diện của ai đó nhưng vì chưa hề toại nguyện nên sầu muộn chẳng?

Nam nhân công tử chợt phì cười:

- Đây, một là đừng nghĩ Trương mỗ mượn việc thết đãi mọi thân hào nhân sĩ để mong tìm một ý trung nhân thích hợp, nếu đó là điều Quan Ngọc cô nương đích thực muốn ám chỉ và hai là hãy thôi ngay ý nghĩ như cô nương vừa đoán nhưng rất tiếc là đã hoàn toàn sai. Tóm lại, mỗ ít cười vì là tính cố hữu và đáng khen cho cô nương đã có thể khiến Trương Khánh Long này một phen được cười.

Quan Ngọc đỏ mặt:

- Vậy là công tử chủ nhân đang cười Quan Ngọc? Tại sao?

Trương Khánh Long công tử tủm tỉm:

- Trương mỗ chẳng được phép cười sao? Nhưng thôi, như đã nói từ đầu, mỗ không muốn lên mặt chủ nhân nhất là đối với cô nương. Thế nên bằng tình giao hảo đã có giữa hai chúng ta hơn một năm qua, mỗ không ngại nói lên những gì đã suy đoán được trong thâm tâm của cô nương. Là thế này, phải chăng ngay từ những ngày đầu, cô nương thường hay quan ngại, cứ tìm cách hỏi mỗ sao chỉ thấy sống đơn độc lẻ loi một mình? Rồi lại khéo léo hỏi về thân sinh phụ mẫu của mỗ, thậm chí còn muốn biết mỗ đã có phu nhân hay chưa? Vì theo cô nương giải thích chỉ mong được diện kiến và thỉnh an vị nữ chủ nhân của trang viện này theo đúng lễ và hợp đạo nghĩa. Vậy chẳng phải cô

nường ngày càng có ý nghĩ vì mỗ chưa có phu nhân nên đang háo hức tìm cho bản thân một ý trung nhân hay sao? Đó là nguyên do khiến mỗ không thể không cười.

Quan Ngọc nhẹ cúi đầu:

- Cho dù công tử chủ nhân đã đoán đúng và cười đúng, phần Quan Ngọc chỉ xin mạo muội bộc bạch hai ý nguyện.

Trương Khánh Long vội nghiêm mặt lại:

- Cô nương cứ nói miễn đừng bày vẽ hoặc chột nẩy chủ tâm muốn tìm hộ Trương mỗ một mỹ nhân xứng hợp nào đấy, vì mỗ không thích cũng chẳng muốn nghe.

Quan Ngọc vẫn cúi đầu:

- Một là công tử chủ nhân vừa rồi cười rất tươi, Quan Ngọc thật mong luôn nhìn thấy điều này.

Trương Khánh Long ngập ngừng:

- Cười hay không là do tâm trạng, thế nên...

Nhân lúc Trương Khánh Long ngập ngừng, Quan Ngọc ngẩng mặt lên nói:

- Nếu chỉ do tâm trạng thì rất hợp ý nguyện thứ hai Quan Ngọc muốn nói, đó là công tử chủ nhân sao không chia sẻ tâm trạng phiền muộn cùng Quan Ngọc? Hoặc giả Quan Ngọc chưa đủ khiến công tử chủ nhân trợn tin?

Trương Khánh Long liền cười buồn:

- Nếu muốn chia sẻ thì được, mỗ xin nói, có hai nguyên do. Thứ nhất, số cao thủ cần chiêu mộ để hộ trang theo mỗ hầy còn quá thiếu. Thứ hai, những cao thủ này đã vậy lại còn kém tư chất cần có để luyện công, bằng chứng là tuy mỗ đã chọn được năm cao thủ khá nhất nhưng khi chỉ điểm võ học thì phát hiện họ dù cật lực luyện vẫn đạt tiến bộ rất chậm. Như thế có đáng cho mỗ phiền muộn chẳng?

Quan Ngọc sẽ chia ngay điều này:

- Nếu chỉ như vậy thì công tử chủ nhân đã phiền muộn chẳng đúng, thứ nhất họ chỉ khởi luyện chưa đầy một năm. Thứ hai đa số họ đều đã luyện một loại công phu khác trước đó, thế nên đâu dễ bỏ đường lối cũ từng luyện hầu đạt ngay thành tựu với một đường lối sở học hoàn toàn khác. Tuy nhiên, để chiêu mộ cao thủ để hộ trang như công tử chủ nhân mong muốn, Quan Ngọc xin mạo muội hiến kế.

Trương Khánh Long gật đầu:

- Mỗ không phủ nhận cô nương tuy là nữ nhân lại có niên canh niên kỷ ắt chỉ xấp xỉ mỗ, nhưng vẫn chứng tỏ có tài thao lược, biết nhìn xa trông rộng và chỉ với phận sự quản gia quả là chưa đủ cơ hội để thể hiện bản lĩnh. Được, mỗ xin nghe cao kiến.

Quan Ngọc mỉm cười:

- Công tử chủ nhân đừng quá tự khiêm, vì vị tất công tử chủ nhân chẳng đủ tài thao lược. Bằng chứng là tuy niên kỷ gần đây như vừa bước vào tuổi mười chín, ấy vậy trong tay chủ nhân công tử đã có sản nghiệp hàng ức vạn, là điều nào phải bất luận ai muốn cũng được. Tuy nhiên, để công tử chủ nhân đỡ muộn phiền, Quan Ngọc cứ mạo muội nói, bất luận có đáng là cao kiến hay không, là tại sao công tử chủ nhân không tận dụng sự sản hàng ức vạn để thỉnh mời càng nhiều cao nhân hỗ trợ càng tốt, cũng đỡ phí công đào luyện kể là từ đầu những kẻ tuy công tử chủ nhân gọi là cao thủ nhưng kỳ thực chẳng may xứng với danh xưng ấy?

Trương Khánh Long vụt bật loé thân quang, dù chỉ để xuất hiện một thoáng rồi thôi:

- Quả là một ý hay, nhưng sao lâu nay mỗ không nghĩ ra? Được lắm, hãy cứ như thế và thực hiện bằng cách nào xin toàn tâm toàn ý phó giao cho cô nương.

Quan Ngọc nghiêm mặt lại:

- Công tử chủ nhân ưng thuận? Chẳng cần suy xét lại hoặc tự cân phân lợi hại ư?

Trương Khánh Long xua tay:

- Sao phải cân phân một khi tự thân sự việc đã được cô nương giải thích rõ mỗ sẽ được lợi như thế nào? Huống hồ đằng nào cũng là làm cách tăng nhân số hộ trang, có khác chẳng thì một bên tốn công, một bên hao của. Và mỗ lại đang có trong tay sự sản hàng ức vạn thì đâu ngại bị hao của, mong cô nương cứ tiến hành cho.

Quan Ngọc lại hỏi:

- Nhưng tiêu chí như thế nào theo ý công tử chủ nhân, để dựa vào đó Quan Ngọc thay thế thỉnh nguyện các cao nhân thích hợp?

Trương Khánh Long bảo:

- Cứ theo nghĩa cao thủ hộ trang thì đủ, hiển nhiên những cao nhân được thỉnh và khi chấp thuận tiếp trợ thì một là phải tận trung vì bốn trang và hai là phải có bản lĩnh xứng hợp.

Quan Ngọc gật đầu:

- Vậy thì phải loại bỏ những hạn tham sinh uý tử?

Trương Khánh Long cũng gật đầu:

- Cũng loại bỏ luôn những hạng không có tiết tháo, vì những cao nhân cần thỉnh mời tuy đáp ứng nhờ tài vật nhưng chẳng thể chấp nhận hạng tham tài bỏ nghĩa, sẵn sàng bán rẻ tiết tháo khi gặp tài lợi lớn hơn.

Quan Ngọc ngạc nhiên:

- Có lập luận minh bạch là thế có phải công tử chủ nhân cũng đã nghĩ đến ý này từ lâu?

Trương Khánh Long phủ nhận ngay:

- Là cao kiến của cô nương chứ đâu phải của mõ? Có chẳng, mõ chỉ theo đó để luận bàn, và nếu muốn tán dương thì sao cô nương không nghĩ mõ được may mắn là có những nhận định tạm gọi là đủ nhanh và đủ chuẩn xác.

Quan Ngọc vội khen:

- Chứng tỏ công tử chủ nhân có tâm cơ thật thận mật và lợi hại, đã vậy, Quan Ngọc xin lập tức tiến hành. Vì cũng như bao lần trước số thực khách mời lần này, Quan Ngọc phát hiện vẫn có nhiều nhân vật cao nhân cố tình trà trộn, Quan Ngọc sẽ thử thỉnh mời vài nhân vật như vậy, hi vọng sẽ khiến công tử chủ nhân hài lòng.

Trương Khánh Long bảo:

- Nhanh như vậy sao? Thế thì càng tốt và nếu được, phiền cô nương đưa họ đến diễn võ sảnh, mõ sẽ chờ ở đấy.

Và Trương Khánh Long đứng đỉnh bỏ đi.

...Chẳng bao lâu sau, đang một mình đứng trong diễn võ sảnh, Trương Khánh Long thấy Quan Ngọc cũng một mình tiến vào, Trương Khánh Long hỏi:

- Không tìm được người thích hợp sao?

Quan Ngọc đáp:

- Trái lại, Quan Ngọc theo cảm nhận bản thân đã mời được ba, ý công tử chủ nhân muốn thế nào, cùng gặp tất cả hay chỉ tiếp từng nhân vật một?

Trương Khánh Long hài lòng:

- Thoạt tiên hãy gặp từng người, hầu tránh cho họ sự bẽ bàng vạn nhất vì nguyên do gì đấy mà phải khước từ và không tiếp nhận.

Quan Ngọc quay ra, nhưng đang đi, Quan Ngọc chợt dừng lại:

- Công tử chủ nhân có cần Quan Ngọc cùng hiện diện chẳng?

Trương Khánh Long bảo:

- Như vậy càng tốt, vì kỳ thực đến bản thân mỗi cũng chưa rõ thân thủ bản lĩnh cô nương là thế nào. Và nếu thích hợp, biết đâu nhân cơ hội này mỗi cần thêm vào chức danh quản gia của cô nương bằng hay chữ cao nhân nữa? Cô nương có chấp nhận bộc lộ thân thủ chẳng?

Quan Ngọc đáp:

- Quan Ngọc do một lần sa cơ nhưng may gặp công tử chủ nhân, lại luôn được ưu đãi, thế nên nếu công tử chủ nhân thật sự cần thì Quan Ngọc không chỉ chấp nhận bộc lộ thân thủ mà còn nguyện ý sẵn sàng tận lực vì công tử chủ nhân.

Trương Khánh Long nhẹ gật đầu:

- Vậy hãy ở đây và tuân tự gọi từng người một vào đây.

Quan Ngọc liền quay trở lại đứng cạnh Trương Khánh Long, đoạn gọi:

- Xin mời Vi Yến Thảo tiền bối.

Một lão nhân tiến vào nhân đó Quan Ngọc dẫn kiến cho Trương Khánh Long minh bạch:

- Vi Yến Thảo tiền bối còn có ngoại hiệu là Bát Bửu Dao xuất thân Bát Quái Môn. Chỉ do Bát Quái Môn từ lâu vẫn đang hồi suy vi, khiến Vi Yến Thảo tiền bối ngứa ngáy tay chân rất cần đất dụng võ. Nếu công tử chủ nhân trọng dụng, Vi Yến Thảo tiền bối chính là nhân vật xứng hợp.

Trương Khánh Long hài lòng:

- Nhìn vẻ bề ngoài, khí độ của Vi tôn giá đã khiến mỗi đây thoát trông cũng nảy sinh hảo cảm, vậy là đã bàn xong về lễ vật, đúng không Quan Ngọc cô nương?

Vi Yến Thảo lên tiếng chứ không để cho Quan Ngọc kịp mở lời:

- Theo ý lão phu, với số lễ vật thật là trọng hậu đã do Quan Ngọc cô nương đề xuất thì xin đừng bàn đến vội, chỉ vì lão phu còn muốn biết sắp sửa phải bán mạng cho nhân vật thế nào và nếu được cũng cần biết luôn tôn chỉ chủ trương hầu để bề hành sự sau này.

Trương Khánh Long bật khen:

- Rất minh bạch cũng rất mau mắn, thật hợp ý Trương mỗi. Nhưng vì là người đang cần sự hỗ trợ thế nên Vi tôn giá không ngần ngại chứ nếu thoát tiên mỗi muốn chiêm ngưỡng qua thân thủ bản lĩnh của Vi tôn giá?

Vi Yến Thảo bật cười:

- Công tử cũng rất nhanh nhạy, vậy là vẫn tạm thời giữ kín hành tung nếu như phát hiện lão phu chỉ là một lão già vô dụng. Được, lão phu phải thể hiện bản lĩnh như thế nào?

Trương Khánh Long từ từ tiến lại gần Vi Yến Thảo:

- Hãy cho mỗ có một lời cải chính, rằng mỗ chỉ không muốn phí thời gian nếu phải giải thích dông dài với bất luận nhân vật nào kỳ thực không đủ bản lĩnh để mỗ ngỏ lời xin tiếp trợ. Riêng về hành tung thì ngay từ khi trở thành chủ sở hữu của khu trang viện này, mỗ đã luôn công nhiên minh thị với mọi người rằng mỗ, tọa bất cải danh, hành bất cải tính, đích thực là Trương Khánh Long, tuyệt vô chủ ý mờ ám.

Vi Yến Thảo cũng tiến lên dần tạo thành thế song phương đối diện và đối lập:

- Vậy lão phu đã hiểu sai? Hãy lượng thứ và hãy cho lão phu thoát tiên có lời tạ lỗi, vậy để bộc lộ thân thủ thì thế nào, xin công tử nêu chủ ý, lão phu nhất nhất tuân theo.

Trương Khánh Long ngừng lại khi song phương đạt khoảng cách chưa tới nửa trượng:

- Với ngoại hiệu Bát Bửu Dao đủ hiểu sở trường của Vi tôn giá thế nào, xin hãy phóng tâm sử đao và nếu trong ba chiêu có thể khiến cho tạ hạ cam bại phong thì đấy là thứ bản lĩnh sẽ được mỗ ngưỡng phục và trọng vọng.

Vi Yến Thảo kêu lên:

- Bát Bửu Dao là ám chỉ thuật phi đao thay ám khí của lão phu, sở trường này dù hiển nhiên có phần quang minh lỗi lạc hơn bất kỳ loại ám khí nào thì vẫn có uy lực được kể là lợi hại, công tử chớ nên mạo hiểm.

Trương Khánh Long giật mình:

- Chao ôi, xin lượng thứ vì kiến văn của mỗ quả là còn quá ấu trĩ, thế nhưng...

Quan Ngọc chợt lên tiếng:

- Có thể để Quan Ngọc thiếp chiến thay công tử chủ nhân?

Trương Khánh Long nghi ngại:

- Liệu có được chăng khi mỗ lỡ lời nêu hạn định chỉ ba chiêu trở lại?

Quan Ngọc rùng mình:

- Vì công tử chủ nhân Quan Ngọc đành tận lực tiếp nhận vậy.

Vi Yến Thảo cau mặt:

- Như đã nói, vì kiến văn của công tử chưa đủ thế nên có thể xóa bỏ hạn định đã nêu, hướng hồ ngoài Bát Bửu Dao, kỳ thực lão phu cũng có nhiều bản lĩnh hi vọng đủ cho công tử mãn nguyện.

Trương Khánh Long chợt tự hít vào một hơi thật dài:

- Quân tử nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, miễn không tự lượng sức mình, quyết lĩnh giáo Bát Bửu Dao của tôn giá.

Quan Ngọc sợ hãi:

- Công tử...

Trương Khánh Long xua tay:

- Muốn được người tận trung không chỉ thuần dựa vào lễ vật, đâu thể để Vi tôn giá thất vọng nếu phải thuận phục kẻ tiền hậu bất nhất, xin Vi tôn giá động thủ cho.

Vi Yến Thảo hỏi ngược lại:

- Công tử biết rõ điều đang làm?

Trương Khánh Long quả quyết:

- Không những vậy, miễn còn mong Vi tôn giá chớ nương tay. Vì điều duy nhất ở đây là miễn cần thấy rõ bản lĩnh đích thực của Vi tôn giá.

Vi Yến Thảo lấy từ trong người ra những bốn ngọn phi đao:

- Công tử vẫn có thể thay đổi chủ ý bất kỳ lúc nào, hoặc là ngay khi lão phu thử phô diễn chỉ một đao vào trụ cột đằng kia chẳng hạn. Hãy xem đây.

Vi Yến Thảo ngoắt tay và từ một cụm có những bốn thì chỉ một đao xuất đi mà thôi.

Vù...

Trương Khánh Long nhìn theo và khiếp đảm khi thấy ngọn đao nếu thoát đầu bay thẳng thì chỉ độ nửa đường thì ngoắt ngoéo đảo tả lạng hữu, sau đó mới đột ngột cất lên cao rồi cắm xuống thành tiếng phập vào chỗ thấp nhất của chân cột.

Vi Yến Thảo còn bảo:

- Công tử nhận định thế nào?

Trương Khánh Long quay lại nhìn Vi Yến Thảo:

- Có thể đoán Vi tôn giá vẫn dễ dàng tùy ý xuất phát từ một đến nhiều đao không hạn chế trong một chiêu?

Vi Yến Thảo có phần đắc ý:

- Đây là chỗ lợi hại đủ để lão phu đôi khi dám tự phụ.

Trương Khánh Long liền gật đầu:

- Có tự phụ cũng đúng, và mỗi nguyên tiếp nhận nhưng chỉ với một chiêu mà thôi, xin mời.

Vi Yến Thảo gật đầu:

- Tuy chỉ một chiêu nhưng thái độ này của công tử vẫn khiến lão phu khâm phục, vậy để công tử an tâm, lão phu xin cất bớt...

Trương Khánh Long kêu lên:

- Không phải như vậy, ý mỗi muốn nói thay vì phí lực xuất ba đao cho ba chiêu, sao Vi tôn giá không xuất luôn ba đao chỉ trong một chiêu hầu thể hiện rõ hơn sở trường lợi hại?

Vi Yến Thảo giật mình:

- Công tử quá ngông cuồng hay thật sự tự phụ hoàn toàn đủ bản lĩnh đối phó một lúc những tam đao?

Quan Ngọc cũng kêu:

- Như Vi tiên bối đã bày tỏ, cho dù công tử chủ nhân chỉ tiếp nhận một đao với một chiêu vẫn không làm Vi tiên bối thất vọng hoặc xem thường. Cần gì công tử chủ nhân phải mạo hiểm với chính sinh mạng bản thân?

Trương Khánh Long bỗng cười:

- Một là vì mỗi đã lỡ nói và hai là thà tiếp nhận tam đao một lần vẫn chẳng đáng ngại hơn so với phải phập phồng nơm nớp vì không biết đâu sẽ là lúc Vi tôn giá phóng xuất nốt nhị đao còn lại, ý mỗi như vậy đã rõ chưa?

Vi Yến Thảo cũng cười:

- Công tử không chỉ nhất ngôn vi định mà còn khéo thu xếp sao cho bản thân được lợi nhất, lão phu tuy tán thành nhưng không thể không cảnh báo trước rằng với tam đao sẽ khó đối phó hơn so với chỉ một đao khi này.

Trương Khánh Long bảo:

- Mỗ cũng có sở trường đáng tự phụ, đừng để phí thời gian nữa, vì ngoài kia còn hai nhân vật đang đợi. Xin mời và nhớ là đừng nường tay, Quan Ngọc cô nương cũng nên lùi xa ra.

Quan Ngọc day dứt lùi lại:

- Quan Ngọc sẽ rất ân hận nếu để công tử chủ nhân có mệnh hệ gì.

Vi Yến Thảo cũng lo sợ:

- Hay là lão phu chỉ phóng xuất nhị đao?

Trương Khánh Long bác bỏ:

- Mỗ chỉ muốn mọi người tâm phục khẩu phục, nào hãy bắt đầu.

Vi Yến Thảo thở hắt ra:

- Lão phu cũng sẽ rất hối hận nếu như...

Trương Khánh Long quát:

- Còn một điều nữa, mỗ không cần những người hoặc thiếu hoặc không có đởm lược, hãy mau ném.

Vi Yến Thảo vẫy tay:

- Mong công tử bảo trọng, vì vốn dĩ lão phu luôn đởm lược, xuất.

Tam đao xuất khai.

Vù, vù...

Thoạt tiên vẫn hợp nhất, sau chợt phân khai thành hình chữ phẩm và cùng đảo ngoắt ngoéo khi lao đến chỗ Trương Khánh Long đang cố tỏ ra bình thản đứng chờ. Chợt hai đao ở hai bên tả hữu lại phân khai, rẽ theo hình cánh cù, tuy đảo thành vòng nhưng vẫn hướng vào đầu đó ở phía hậu của Trương Khánh Long.

Vù vù...

Quan Ngọc thất kinh kêu:

- Ối...

Chỉ khi đó Trương Khánh Long mới tự chớp động thân hình, với cước bộ cơ hồ bắn loạn còn thân hình thì tự ngã nghiêng tựa cây sậy bị cuồng phong xô đẩy bất phân phương hướng.

Nhìn cử động của Trương Khánh Long chính Vi Yến Thảo cũng hoảng hốt, vội hô hoán với đôi mắt vụt nhắm tịt:

- Tránh như thế vẫn vô khả thoát, Công tử hay mau tự ngã và lăn tránh càng xa càng tốt, ối!

Quan Ngọc càng điếng người, cũng nhắm mắt vì hồn bất phụ thể:

- Ôi, ta đã hại công tử rồi.

Do cùng nhắm mắt nên cả hai chỉ có thể nghe tiếng của những ngọn phi đao hoặc tự chạm vào nhau hoặc đã bị Trương Khánh Long dùng thủ pháp lợi hại đánh cho rơi chạm xuống đất thì phải.

Choang...

Keng keng keng...

Và bởi chẳng nghe tiếng Trương Khánh Long bật thốt vì đau hay thậm chí vì bị tán mạng, Cả hai đã đồng loạt mở mắt rồi lần lượt kêu kinh ngạc:

- Công tử vẫn vô sự?

- Tạ ơn trời phật, công tử chủ nhân đã thoát.

Trương Khánh Long thì gượng cười, nhìn và đưa cả hai ống tay áo lên cao:

- Thủ pháp Bát Bửu Đao quả thật lợi hại, chỉ suýt chút nữa khắp thân mỗ cũng thủng lỗ chỗ chẳng kém gì hai tay áo này, quả là hảo công phu.

Bát Bửu Đao Vi Yển Thảo ngỡ ngàng:

- Công tử chẳng vận dụng khinh công trong khi ấy theo lão phu quả quyết thì khắp võ lâm chẳng loại bộ pháp nào đủ lợi hại giúp công tử đối phó cả, vậy là công tử đã dùng công phu Thiết Phất Tự Phong dồn vào hai tay áo? Nhưng để đạt được đến độ đó, ôi chao, nội lực của công tử phải rất thâm hậu. Lão phu thật lòng bái phục.

Nhưng Quan Ngọc lại có nhận định khác:

- Nhưng công tử chủ nhân còn phải là nội gia cao thủ kiêm Tu cang nhu, bởi vì với Thiết Phất Tự Phong thì khó thể vừa đẩy bật vừa chấn dồn cả tam đao rơi cùng một chỗ, Vi tiền bối bảo có đúng chẳng?

Đó là sự thật vì trước mắt mọi người quả là ba ngọn đao đều rơi nằm chung chỗ, và vì không nghe Trương Khánh Long nói gì, bất kể là phủ nhận hay thừa nhận, Bát Bửu Đao Vi Yển Thảo vừa hoang mang nhặt tam đao vừa dè dặt lên tiếng hỏi Trương Khánh Long:

- Chủ ý của công tử là thế nào? Có thể cho lão phu rõ tôn chỉ lập trường của công tử chẳng?

Không để Vi Yến Thảo chờ đợi lâu, Trương Khánh Long cười cười thổ lộ:

- Nghĩa phụ của văn bối là Trương Thái Toàn, hi vọng qua đó Vi tiền bối có thể tự rõ chủ ý của văn bối như thế nào.

Quan Ngọc bật kêu:

- Là Nhất Chuông Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn ư?

Bát Bửu Dao Vi Yến Thảo tuy cũng giật mình kinh ngạc nhưng lại có phản ứng hoàn toàn khác với Quan Ngọc:

- Tự mình sư ất xuất cao đồ, thật không ngờ qua công tử, lão phu lại lần đầu nghe được tin của Trương ân công sau gần hai mươi năm bất vô âm tín. Đã vậy, lão phu nguyện tận lực vì công tử, quyết chẳng hai lời.

Trương Khánh Long động tâm:

- Vi tiền bối gọi nghĩa phụ là ân công? Có thể tóm tắt qua nguyên ủy được không?

Vi Yến Thảo bồi ngùi hồi tưởng:

- Những nhân vật như Trương Thái Toàn đại hiệp thường vẫn thi ân bất cầu báo, thế nên chẳng lạ khi công tử đã tỏ ra chẳng hay biết gì về nhiều lần hành hiệp thi ân của lệnh nghĩa phụ. Nhưng những kẻ thọ ân như lão phu không chỉ nhiều vô kể mà còn chẳng khi nào dám quên. Đại để nếu không nhờ sự xuất hiện kịp lúc của Trương Thái Toàn đại hiệp thì ngày hôm nay quyết chẳng xuất hiện một Vi Yến Thảo trước mặt công tử. Đồng thời nhờ mối hận thù hằng ấp ủ mỗi ngày còn là nguyên do khiến lão phu luôn khổ luyện và đạt một chút tựu thành hầu không hổ thẹn với ngoại hiệu Bát Bửu Dao.

Quan Ngọc lại kêu lên:

- Từ lâu nay có rất nhiều nghi vấn liên quan đến Vi tiền bối chuyển sở trường về quyền phổ Bát Quái của sư môn qua Bát Quái Dao, phải chăng điều này có xuất phát từ mối cừu hận Vi tiền bối vừa đề cập?

Bát Bửu Dao đáp:

- Quan Ngọc cô nương tuy đoán đúng nhưng xin lượng thứ nếu như lão phu ngay lúc này khó thể thổ lộ nhiều hơn, trừ phi Trương công tử đây vì có thể đoán biết, nếu muốn nói thì lão phu xin cam chịu.

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Có thể đúng như Vi tiền bối nói, nghĩa phụ là người thi ân bất cầu báo nên tịnh chẳng cho văn bối tường tận về những gì nghĩa phụ từng hành động tượng tự. Nhưng không sao, phàm ai mà chẳng có một vài ẩn tình giấu kín, văn bối chỉ xin có lời đáp tạ

vì được Vi tiên bối thuận tình hỗ trợ. Phiên Quan Ngọc cô nương cho gọi nhân vật kế tiếp.

Quan Ngọc y lệnh:

- Xin mời một trong hai vị huynh đệ Đinh Song Tú, ai cũng được mau tiến vào.

Trương Khánh Long kinh ngạc:

- Đinh Song Tú là hai huynh đệ như thế nào?

Vi Yến Thảo tự nhận có nhiệm vụ lên tiếng giải thích:

- Đây là hai huynh đệ song sinh xuất thân từ phái Không Động, do không thích câu nệ tiểu tiết lại muốn tăng lịch duyệt giang hồ, chẳng là cả hai chỉ vừa mới ngoài đôi mươi một ít, nên công tử dù được họ tiếp trợ cũng không cần ngần ngại mọi phần nản từ phía sư môn của họ.

Một gã đại hán khệnh khạng tiến vào, giọng nói cũng rộn rảng hào sảng:

- Đa tạ Vi tiên bối có lời khen, lại còn thấu hiểu tợ hồ từng dò la khá kỹ về nhất cử nhất động của huynh đệ văn bối.

Quan Ngọc chột nhận ra sắc mặt của Trương Khánh Long ra chiều khác lạ, vội hỏi:

- Như công tử chủ nhân đang có ý gì?

Trương Khánh Long thừa nhận:

- Quan Ngọc cô nương thấy sao nếu mỗi muốn cùng lúc hội diện đủ Đinh Song Tú huynh đệ?

Quan Ngọc thoáng cười:

- Rõ rồi, nhưng chỉ e công tử chủ nhân thất vọng vì chẳng thể nào phân biệt nổi ai trong họ là Đinh Nhất hoặc Đinh Nhị.

Đạ hán kia cười như lệnh võ:

- Thì ra Trương huynh đệ đây là chủ nhân đang cần chiêu mộ cao thủ hộ trang? Vậy thử xem Trương huynh đệ đủ tư cách chẳng, một là có thêm chút ít thân thủ bản lĩnh ngoài sự sản hàng ức vạn ắt là do tăng tổ tiên nhân lưu lại và hai là có thần nhãn để trở thành nhân vật thứ hai sau gia sư biết cách phân biệt mỗi và bào đệ Đinh Nhị. Ha ha...

Vi Yến Thảo vụt cau có:

- Đã ứng thuận tiếp nhận lễ vật do người thỉnh cầu, thiết nghĩ Đinh Song Tú huynh đệ người cũng phải giữ thái độ sao cho chừng mực và thích hợp. Sao lại nghênh ngang cười cười nói nói như chẳng mảy may xem trọng chủ nhân?

Trương Khánh Long can gián ngay:

- Phàm những người cười to nói lớn luôn trực tính, nghĩ thế nào thì thẳng thắn bày tỏ thế ấy, dầu có thêm tâm cơ cũng không là hạng thâm hiểm, văn bối rất thích được kết giao với hạng người này. Phần Quan Ngọc xin chịu khó cho vời Đinh Nhị huynh vào đây, vì mỗi đang háo hức muốn biết Đinh Song Tú khó phân biệt là thế nào.

Quan Ngọc lại gọi:

- Xin mời vị cuối cùng.

Đại hàn thứ hai xuất hiện cũng dáng đi khệnh khạng và cất giọng nói hào sảng rõ ràng chẳng khác chút nào so với đại hán thứ nhất:

- Tuy mỗi không chủ tâm nhưng vẫn tình cờ nghe những lời vừa rồi như của công tử đây, nói như thể đã từng quen biết huynh đệ Đinh mỗi từ rất lâu. Và nếu vậy, không biết lúc này đại ca đang có suy nghĩ thế nào và liệu có trùng hợp với suy nghĩ của đệ chăng?

Họ đúng là huynh đệ song sinh, không những có dáng cách bên ngoài hoàn toàn giống hệt nhau mà còn thêm cùng cách nghĩ như thể tâm ý luôn liên thông với nhau. Đại hán thứ nhất khẽ gật đầu đáp:

- Ta cũng đang muốn hỏi tương tự, vậy đủ hiểu hai huynh đệ ta đều đang suy nghĩ giống nhau. Tuy nhiên do ta đã lỡ nói, lúc nhị đệ chưa vào, thôi thì đành xem sự thể như thế nào đã. Nhị đệ có hứa là đừng biểu lộ gì vội chăng?

Đinh Nhị thoáng nhường một bên mày:

- Ý là đại ca chưa biết rõ hoặc biết qua thân thủ của công tử đây?

Đinh Nhất liền nhường một bên mày đáp lại:

- Thế nên ta mới bảo cứ để chờ xem sao, nhị đệ hiểu chưa?

Thấy họ tỏ thái độ như thể chỉ có hai huynh đệ họ ở đây, Quan Ngọc lập tức hấn giọng bảo:

- Công tử chủ nhân đây họ Trương, trên Khánh Long. Do cần có cao thủ hộ trang nên chẳng quản ngại đưa lễ vật thỉnh mời cao nhân dĩ nhiên phải là cao nhân thực thụ. Vì vậy, để minh bạch bản lĩnh của cao nhân được thỉnh mời, như Bát Bửu Dao Vi tiền bối đây chẳng hạn, công tử chủ nhân cũng phải thể hiện bản lĩnh và vừa rồi đã khiến Vi

tiền bối thán phục vì đã đối phó xong tam đao đồng xuất trong Bát Bửu Đao của Vi tiền bối. Đinh Song Tú nhị vị nghĩ sao?

Đinh Song Tú càng giật mình khi nghe đến lượt Bát Bửu Đao Vi Yến Thảo lên tiếng thừa nhận:

- Chính vì thế nên lúc này lão phu mới khuyên huynh đệ người cần nên có thái độ chừng mực, bởi đâu chỉ có huynh đệ người là hậu sinh khả ử?

Trương Khánh Long chợt xua tay:

- Việc đã qua xin chớ đề cập nữa, vì kỳ thực bản thân mỗi cũng đâu muốn để mọi người thất vọng, thế nên thoát tiên xin có lời đồng tình cùng Đinh Nhất huynh, hãy chờ xem mỗi có đủ tư cách thỉnh mời những cao nhân như Đinh Song Tú huynh đệ hay không. Nhưng nhị vị muốn xem tư cách nào trước của mỗi? Về thân thủ bản lĩnh hay về thần nhãn?

Đinh Song Tú bất chợt đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, sau đó, khi cũng nhất loạt cùng nhau gật đầu, chứng tỏ đang có chung một suy nghĩ, cả hai chợt nắm tay nhau để cùng nháy lẳng xăng qua lại một lúc lâu. Cuối cùng, vì đã dừng lại và ung dung đứng song song cạnh nhau, thanh âm của người này cứ liên kế nối tiếp theo ngay sau thanh âm người kia như thể chỉ do một người nói:

- Có thể đạt bản lĩnh...
- Thoát tam đao đồng xuất của Vi tiền bối...
- Đủ thấy Trương công tử đây...
- Có thân thủ bản lĩnh là thế nào.
- Vậy về tư cách đó miễn bàn...
- Chỉ xin Trương công tử cố thử phân biệt...
- Xem mỗi là Đinh Nhất...
- Hay mỗi mới là Đinh Nhất.

Vi Yến Thảo ngơ ngàng nhìn cả hai:

- Huynh đệ người làm trò gì vậy? Là Trương công tử vì cần nên thỉnh mời hai người hay là ngược lại?

Quan Ngọc cũng ngơ ngác nhìn họ:

- Phải rồi và nếu cần thì chỉ cần bản lĩnh xứng là cao nhân của nhị vị mà thôi, đâu phải công tử chủ nhân cần sự giống nhau của nhị vị?

Họ vẫn im lặng nhìn và chờ đợi.

Thấy vậy, Trương Khánh Long cũng phụ họa theo Quan Ngọc:

- Nhất thời tại hạ có thể tạm thừa nhận sự giống hệt nhau của Đinh Song Tú huynh đệ ắt đưa đến một vài thuận lợi sau này. Tuy nhiên cũng như Quan Ngọc cô nương vừa nói, vì mỗi vẫn cần nhất là bản lĩnh thế nên cho dù nhị vị bảo là bỏ qua thì mỗi đây vẫn tiến hành sát hạch bản lĩnh của nhị vị, đồng ý chứ?

Phản ứng của bọn họ tuy vẫn là thỉnh lặng nhưng lại cùng nhướng mắt quay mặt nhìn nhau, ý muốn nói với thanh danh Đinh Song Tú của họ thì chẳng cần sát hạch vẫn dễ dàng nghe biết bản lĩnh họ là thế nào.

Dù hiểu tâm ý họ như vậy, Trương Khánh Long vẫn cả quyết:

- Thú thuật kiến văn của mỗi kém lắm, đích thực chưa hề nghe biết bản lĩnh của Đinh Song Tú huynh đệ lợi hại ra sao, vậy có phiền chẳng nếu mỗi tạm thời xếp đặt thế này.

Và trước sự mục kích của mọi người, ai cũng tỏ ra kinh ngạc, Trương Khánh Long thản nhiên và tuần tự chỉ vào Đinh Song Tú huynh đệ bắt đầu ở người bên hữu trước:

- Đinh Nhất huynh là đại ca sẽ cùng Vi tiền bối ấn chứng võ học.

Rồi Trương Khánh Long chỉ qua người đứng bên tả:

- Còn Đinh Nhị huynh cùng Quan Ngọc cô nương, được chẳng?

Đinh Song Tú huynh đệ cứ chú mục nhìn Trương Khánh Long, trong lúc đó Vi Yến Thảo và Quan Ngọc thì chuyển dần sang nghi ngại, do không biết cách phân định của Trương Khánh Long đúng sai thế nào, cho dù cả hai đang dò xét thí độ của Đinh Song Tú huynh đệ hầu mong sớm minh bạch điều đó.

Cuối cùng thì người đứng bên hữu, một trong hai huynh đệ song sinh họ Đinh cũng lên tiếng:

- Thật bá phúc thần nhãn của Trương công tử, nhưng nếu Đinh Nhất mỗi quyết thử lại lần nữa thì sao?

Trương Khánh Long cười và lắc đầu:

- Xin thú thật, mỗi tuy không do may nhưng cũng chưa dám tin chắc bản thân đã kịp phát hiện đúng vào thời điểm duy nhất để phân biệt Đinh Nhất, Đinh Nhị. Thế nên chuyên này một là hãy tạm gác lại và hai là xin cứ giữ đúng như lời đã nói lúc đầu, trừ phi Đinh Song Tú huynh đệ không là hạng người mỗi đã đoán, nghĩa là không biết giữ chữ tín.

Đinh Song Tú cùng có phản ứng:

- Không hề.
- Huynh đệ mỗ chỉ muốn thử thôi, kỳ dư chưa bội tín bao giờ.

Trương Khánh Long gật đầu:

- Vậy mỗ xin được thưởng lãm thân thủ bản lĩnh của tứ vị, đã kể như là bằng hữu chung tôn chỉ chủ trương. Hãy khai cuộc cho.

Họ phân khai đúng như Trương Khánh Long sắp đặt, Đinh Nhất tiếp chiêu Vi Yến Thảo và Quan Ngọc vừa thử tài Đinh Nhị vừa lần đầu thể hiện bản lĩnh cho Trương Khánh Long tỏ tường.

Họ giao chiêu tuy trong chừng mực nhất định nhưng với Trương Khánh Long luôn nhìn một cách dò xét thì bản lĩnh của cả bốn hầu như tương đương, chẳng thể quả quyết duy nhất ai trong họ cao minh hơn ai.

Với sắc mặt vui mừng, Trương Khánh Long vội kêu mọi người dừng lại:

- Tất cả đều đã qua lại xấp xỉ ba mươi chiêu, thiết nghĩ cũng tạm đủ để thừa nhận chư vị, kể cả Quan Ngọc cô nương mãi đến hôm nay, sau hơn một năm cận kề, đều bộc lộ bản lĩnh đáng là cao thủ. Vậy thì đừng phí lực nữa làm gì trái lại, còn điều này mỗ cũng muốn cho Đinh Song Tú huynh đệ minh bạch, để xem nhị vị nghĩ sao khi biết Trương Khánh Long mỗ từng có một nghĩa phụ tính danh là Trương Thái Toàn?

Tuy cũng dừng tay như Vi Yến Thảo nhưng phản ứng liền lúc đó của Đinh Song Tú huynh đệ đã khiến tất cả cùng ngạc nhiên, là huynh đệ họ đã sững sờ nhìn nhau, sau đó chợt cùng kêu:

- Có thật chẳng?

- Nhưng sao công tử cũng ở họ Trương? Liệu có ẩn tình nào khác chẳng một khi huynh đệ mỗ biết khá rõ và quả quyết Trương Thái Toàn đại hiệp chưa hề cùng ai lập gia thất, đồng thời thêm nữa là đã bắt đồ thất tung suốt hai mươi năm qua?

Trương Khánh Long chợt chỉnh dung và nghiêm mặt:

- Mọi am hiểu của nhị vị về Trương nghĩa phụ đều đúng ngoại trừ hai điểm khiến mỗ đây có bốn phen nói lại một lần thật minh bạch. Thứ nhất, mỗ đúng là nghĩa tử của Trương Thái Toàn nghĩa phụ và chỉ có thế thôi. Vì điều thứ hai mỗ muốn nói là những tấu xảo tuyệt vô giải thích dẫn đến việc mỗ và nghĩa phụ vô tình có chung một đại tính. Nhân đây mỗ muốn hỏi Đinh Song Tú huynh đệ vì sao tỏ ra không bình thường chút nào khi biết mỗ có quan hệ nghĩa phụ nghĩa tử cùng Trương Thái Toàn đại hiệp?

Một đại hán đáp khó thể biết đó là Đinh Nhất hay Đinh Nhị:

- Như đã nói, huynh đệ mỗ không thể không lấy làm lạ khi thấy cả hai dù cùng mang họ Trương nhưng mọi quan hệ chỉ dừng lại ở mức nghĩa tử nghĩa phụ. Đã vậy, độ một hai năm trở lại đây có không ít nhân vật võ lâm vẫn cứ xôn xao về lời đồn đại đề cập một nhân vật có can hệ đến Trương Thái Toàn đại hiệp. Và Trương công tử nghĩ sao nếu mỗ bảo nhân vật đó ở họ Lạc, nguyên tính danh là Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An?

Trương Khánh Long nhẹ gật đầu:

- Đây là nhị thúc, cùng sáu nhân vật nữa từng kết nghĩa huynh đệ muội cùng Trương nghĩa phụ, nhưng nhị vị đã nghe những lời đồn đại như thế nào về nhân vật đang đề cập?

Đại hán còn lại tỏ ra kinh ngạc:

- Trương công tử hỏi vì chưa nghe biết hay chỉ muốn dò xét huynh đệ mỗ có thật tâm hay không?

Trương Khánh Long phá lên cười:

- Đinh Nhất huynh hỏi rất hay, chứng tỏ có tâm cơ tinh minh hẳn tiếp, hoàn toàn mâu thuẫn với dáng vẻ hếch hạc bên ngoài. Nhưng trước khi đáp lời, mỗ có chủ ý này, là dù sao giữa năm người chúng ta với nhau kể cũng có những thỏa ước và cùng hài lòng về nhau, vậy tại sao không cùng chung ngồi vào bàn tiệc, để trong lúc tửu đàm, mỗ sẽ kể tất cả nghe một câu chuyện hay, hầu qua đó nhất định Đinh Song Tú huynh đệ ắt cũng minh bạch vì sao mỗ phải nêu nghi vấn như vừa rồi, thế nào?

Quan Ngọc có thái độ đáp ứng trước tiên:

- Chủ ý của công tử chủ nhân rất hay, Quan Ngọc xin sắp đặt ngay. Tuy nhiên cũng xin nói trước một điều, là mong công tử chủ nhân tạm thời lánh mặt, dụng ý của Quan Ngọc chỉ là chờ khi mọi việc sắp đặt xong, tam vị đây cũng đã tọa vị yên chỗ, lúc đó, nếu vừa thoát đến công tử chủ nhân vẫn nhận ra ai trong Đinh Song Tú huynh đệ là Đinh Nhất hay Đinh Nhị, thì không riêng gì Quan Ngọc mà e rằng tất cả đây sẽ hết lòng thán phục, tự nhận thần nhân của công tử chủ nhân đích thực là độc nhất vô nhị.

Đại hán vừa được Trương Khánh Long gọi đích danh là Đinh Nhất liền ứng tiếng tán thành:

- Đích thực mỗ cũng đang hoang mang vì khó thể tin chỉ do may mắn khiến Trương công tử đã hai lần phân định đích xác mỗ là Đinh Nhất. Sắp đặt như Quan Ngọc cô nương quả đúng như ý mỗ mong muốn. Hi vọng Trương công tử chấp thuận, thay vì tìm cố thoái thác?

Trương Khánh Long cười cười:

- Chẳng phải mỗi đang cầu mong hai vị thuận tình cùng mỗi dự chung bàn tiệc hay sao? Xin cứ tùy tiện sắp đặt như thế nào cũng được, miễn sao giữa mọi người ngày càng hiểu nhau hơn, thắt chặt sự kết giao hơn, là điều mỗi rất cần khi tiến hành chiêu mộ hoặc thỉnh mời nhiều cao thủ hộ trang. Và để tiện cho chư vị, mỗi xin tạm lui bước. Vì hà hà..., là gia chủ, Trương mỗi cảm thấy sẽ khiếm lễ nếu cứ để y phục với hai tay áo thùng lố chỗ thế này tiếp chư vị. Ước độ một hai tuần trà mỗi sẽ quay lại, liệu đủ chưa Quan cô nương?

Quan Ngọc gật đầu:

- Kỳ thực Quan Ngọc cũng chỉ cần chừng đó thời gian, đa tạ công tử chủ nhân thành toàn.

Trương Khánh Long thản nhiên ly khai diễn võ sảnh.

Như chỉ chờ có thế, Quan Ngọc vội nhìn và khe khẽ hỏi Đinh Song Tú huynh đệ:

- Tuy ai cũng biết chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì thật khó lòng phân định đâu là Đinh Nhất hay Đinh Nhị nhưng do đã xảy ra biệt lệ khác thường, như chư vị vừa tận mục sở thị, nên tiểu nữ không thể không hỏi cho biết giữa hai vị cần có sự phân biệt thế nào?

Họ lắc đầu:

- Đến bản thân huynh đệ mỗi cũng không biết, cho dù đã từng hỏi gia sư dựa vào đâu mà gọi đúng tính danh từng người bọn mỗi.

Vì Yến Thảo lấy làm lạ:

- Nhưng vì lẽ gì lệnh sư không chỉ rõ đâu là sự khác biệt giữa hai người?

Họ nhún vai:

- Một là gia sư có chủ ý riêng và hai là huynh đệ vẫn bối không thể miễn cưỡng một khi gia sư cứ khẳng khẳng không chịu thổ lộ điều khác biệt đã phát hiện ở huynh đệ vẫn bối?

Quan Ngọc có phần thất vọng:

- Cũng có thể Trương công tử phân biệt nhờ đặc điểm nào đó thoát nhìn khá là giống của nhị vị, vậy nếu nhị vị có sẵn y phục khác để thay thì nên chẳng hãy mau mau chọn loại y phục hoàn toàn giống hệt nhau. Sau đó nhị vị cứ thẳng tiến đến yến phòng, cho dù xuất hiện cùng lúc với Trương công tử cũng chẳng sao. Vì thiết nghĩ, kể cả tiểu nữ cũng không có cách phân định thì dù sắp đặt như thế nào cũng vậy thôi, nhị vị nghĩ sao?

Họ đáp:

- Trương công tử không chỉ là một trong vài đại phú gia nhất nhì trấn thành mà còn là một hảo chủ nhân, đã không ngại ngần tạo mọi tiện nghi tốt cùng đầy đủ cho bất luận ai nếu muốn tiếp tục lưu ngụ ở đây dài lâu. Do đó, huynh đệ mỗi cũng có chung một khách phòng và luôn mang theo toàn là những y phục giống hệt nhau. Vậy xin theo chủ ý của Quan cô nương, thử xem lần này Trương công tử có còn may mắn nữa hay không, xin cáo biệt.

Cũng lúc đó, Quan Ngọc và Vi Yến Thảo lại đến lượt ly khai Diễn Võ Sảnh, hiển nhiên là lo sắp đặt một yến tiệc theo chủ ý của Trương Khánh Long.

Phát hiện tâm trạng nôn nóng của mọi người dù ai nấy cố che đậy, Trương Khánh Long trong cương vị một chủ tiệc chợt nâng chén rượu lên:

- Trương Khánh Long mỗi cảm thấy khó thể để mọi người chờ lâu hơn, ắt sẽ kém vui cho dù yến tiệc chỉ mới nửa bữa. Vậy xin cùng cạn chén này, như đã hứa, sẽ là phần chính của câu chuyện mỗi muốn phân tỏ, nào.

Chờ tất cả đều cạn chén, Trương Khánh Long vào đề ngay:

- Khoảng hơn ba năm trước, lúc mỗi là cô nhi chỉ nương nhờ vào lòng hảo tâm đầy nghi vấn của một nhân vật họ Ngô, mệnh danh là Thủy Bá Vương thuộc lưu vực sông Hán Giang, thì sau trận thảm sát bất ngờ chưa rõ hung thủ là ai, khiến trú sở của Thủy Bá Vương bị hủy diệt, mỗi đã có cơ duyên hội ngộ và được nghĩa phụ Trương Thái Toàn thương tình thu nhận làm nghĩa tử. Điều đáng nói là khi đó nghĩa phụ đã bị nội thương nghiêm trọng, đến nỗi chỉ có thể cứu mạng và giáo dưỡng mỗi chỉ một năm. Và đó cũng là lần cuối cùng mỗi nhìn thấy nghĩa phụ.

Vi Yến Thảo bức xúc:

- Nhân vật nào đã gây thương thế nghiêm trọng cho Trương đại hiệp và công tử có ý gì khi bảo không còn nhìn thấy lại lệnh nghĩa phụ nữa?

Trương Khánh Long vừa đáp vừa chủ tâm nhìn Đinh Song Tú huynh đệ:

- Một là do tính cẩn trọng và hai là do khi đó mỗi còn quá nhỏ, lại chưa đủ bản lĩnh dù là tự lo cho bản thân, thế nên nghĩa phụ không nửa lời tiết lộ ai là hung thủ. Trái lại chỉ sai mỗi lập tức lên đường, tìm và đưa tất cả đệ muội kết nghĩa của nghĩa phụ đến hội diện càng sớm càng tốt, mỗi đã y lệnh và thật may mắn được gặp Lạc Nhữ An nhị thúc thúc trước tiên.

Một trong Đinh Song Tú huynh đệ lần đầu mở miệng kể từ lúc khai tiệc:

- Qua khẩu ngữ của Trương công tử, huynh đệ mỗi tạm có hai nhận định. Thứ nhất, đối thủ của Trương đại hiệp hẳn có bản lĩnh khó lường, qua việc Trương đại hiệp nhất

định triệu tập đủ các bằng hữu từng kết nghĩa, là hành động sẽ tạo ra một thế lực không thể không thừa nhận là rất lợi hại.

Trương Khánh Long gật đầu đồng tình:

- Đinh Nhị huynh có nhận định thật chuẩn xác, xin cho nghe tiếp điều thứ hai, nhất định cũng sẽ đúng như nhận định thứ nhất.

Đại hán được Trương Khánh Long gọi đích danh là Đinh Nhị vẫn bình thản tiếp lời, tịnh không phản ứng nào cho biết việc Trương Khánh Long gọi đích danh như thế là đúng hay sai:

- Nhận định thứ hai của huynh đệ mỗ là điều công tử muốn đề cập đến ắt liên quan đến lệnh nhị thúc Lạc Nhữ An cùng những lời đồn đại mà không chỉ riêng huynh đệ mỗ được nghe từ hai năm qua, đúng không?

Trương Khánh Long hài lòng:

- Thoạt tiên cũng xin nói mỗ thật may mắn vì ngoài Bát Bửu Dao Vi tiên bối còn được Đinh Song Tú huynh đệ đã chứng tỏ có tâm cơ và bản lĩnh lợi hại nhận lời hỗ trợ. Quả vậy, mọi việc đều liên quan và xuất phát từ Lạc Nhữ An nhị thúc, cũng là đối tượng mỗ phải cần đủ lực lượng mới dám đối phó, xin kể tiếp là như thế này.

Và Trương Khánh Long tuân tự kể tất cả, chỉ kiên quyết không nói về thân phận thứ hai của nghĩa phụ từng là Liễu Vũ đại sư phái Thiếu Lâm, cũng như Trương Khánh Long đã chú ý bỏ qua không kể đến lần suýt mất mạng khi gặp nhân vật mạo nhận Đoàn tứ thúc ở ngay chỗ Thạch Lệ Hoa thất cô từng lưu ngụ.

Dù vậy câu chuyện kể của Trương Khánh Long cũng đủ khiến tất cả bàng hoàng, thoạt tiên là Quan Ngọc bật kêu:

- Lạc lão thật sự muốn gì hoặc có mưu đồ gì khi chọn ba nhân vật cho mạo nhận là Bạch-Trang-Giả giả Tam-Ngũ-Lục thúc của công tử chủ nhân? Và phải chăng do cảm nhận mọi mưu toan sẽ trở nên bất thành nếu để Thạch Lệ Hoa xuất hiện, thế nên mới có chuyện Thạch Lệ Hoa bị truy sát, cuối cùng vẫn phải uống mạng?

Trương Khánh Long đáp:

- Như đã kể, ắt do mỗ kém nghĩ và hành động nông nổi mới khiến Thạch Thất Cô tử vong. Dù vậy, nhờ một lời tố giác thật tình cờ từ một a hoàn của Lạc gia, sau đó được mỗ tố bày cùng Thạch Thất Cô, chỉ khi ấy mỗ và Thạch Thất Cô mới quả quyết họ Lạc thật sự bất nghĩa và có tâm địa bất chính như thế nào.

Vi Yến Thảo chép miệng:

- Lạc Nhữ An đã có sẵn mưu toan, thế nên công tử dù có ly khai Lạc gia hay không thì số mệnh của Thạch Lệ Hoa nữ hiệp cũng đã được bọn người họ Lạc định đoạt. Ý lão phu muốn nói công tử hãy nói ngay về mệnh hệ của Trương đại hiệp đã như thế nào?

Đại hán lúc nãy trong Đình Song Tú huynh đệ một lần nữa lại lên tiếng:

- Vi tiền bối nói rất đúng vì huynh đệ mỗi kỳ thực chỉ cần biết rõ chủ ý của Trương công tử, là phải chẳng chuyện thỉnh mời nhiều cao thủ chỉ để đối phó và xử trị Lạc Nhữ An báo thù cho lệnh nghĩa phụ Trương Thái Toàn đại hiệp.

Trương Khánh Long phản bác lập tức:

- Không hẳn như Đình Nhị huynh đang nghĩ, một khi ngay cả bản thân Trương mỗ vẫn chưa xác quyết một là nghĩa phụ đã thực sự vong mạng hay chưa và hai là nếu đã tử vong thì đâu là nguyên do đích thực.

Vi Yến Thảo gật gù khen:

- Rất quang minh lỗi lạc, vì cần phải ân oán thật phân minh, chứ đâu thể chỉ vì nghi ngờ rồi muốn định tội và kết liễu ai cũng được. Chủ ý của công tử vậy là rõ, một lần nữa lão phu xin lập lại. Quyết tận lực cùng công tử, hầu sáng tỏ mọi nghi nan.

Quan Ngọc chợt hỏi:

- Công tử chủ nhân đã từng đến nơi lưu ngục của lệnh thất cô, nghĩa là vẫn đang sở hữu các sở học như có cả thuật dịch dung, vậy sao công tử chủ nhân không vận dụng thuật đó, quay lại và tiềm nhập Lạc gia ắt dễ dàng dò la hư thực hơn?

Trương Khánh Long bảo:

- Mỗ tuy sở hữu nhưng quyết không luyện, chỉ vì mỗ có chủ trương quyết chẳng bao giờ dùng mưu mô thủ đoạn, nhất là những hành vi ám muội, nhất định khiến nghĩa phụ dù sống hay chết vẫn thất vọng.

Đình Nhị khen:

- Phải như thế mới được, bằng không, huynh đệ mỗ chẳng bao giờ để tối mắt vì các lễ vật trọng hậu và đồng tình cùng trượng công tử thực hiện những hành vi bất minh.

Đến lúc này Đình Nhất mới lên tiếng:

- Nhân đây cũng xin hỏi Trương huynh đệ nhờ đâu phân định chuẩn xác giữa mỗ và Đình Nhị.

Trương Khánh Long tủm tỉm cười:

- Tiểu đệ có thể xem nhị vị như bằng hữu thủ túc? Vì đệ càng lúc càng thích rất muốn kết giao cùng nhị huynh. Và đã vậy, vậy sao không cho phép tạm giữ kín điều này, nên hiểu là tư sự của chỉ riêng ba người chúng ta với nhau?

Nói xong tự Trương Khánh Long lại lên tiếng giải bày tiếp:

- Điều đáng nói là từ khi Trương Khánh Long này mở cơ ngơi, luôn vui lòng đón tiếp mọi thân hào nhân sĩ, kể cả mọi nhân vật võ lâm thì ngẫu nhiên sao mọi hành tung của Lạc Nhữ An cùng đồng bọn cứ đồng loạt bật vô âm tín. Vì tiền bối hoặc ai trong chư vị có cao kiến gì chăng?

Quan Ngọc nói ngay:

- Hóa ra lâu nay công tử chủ nhân vẫn phiền muộn vì nguyên do này? Và chẳng hề như đã giải thích, phiền muộn do chưa đủ lực lượng hộ trang?

Trương Khánh Long lắc đầu bảo:

- Mỗ đã chủ trương hành sự quang minh lỗi lạc thì không có cớ gì nói không đúng sự thật, nhưng nhân đây, mỗ cũng xin giải thích thêm. Là hơn hai năm qua tuy mỗ luôn tự khổ luyện và có một ít thành tựu nhưng một là tự lượng sức, biết thế lực chưa đủ, dù chỉ để dò la tung tích của Lạc Nhữ An, còn thêm điều thứ hai nữa là bản thân mỗ chẳng rõ vì nguyên nhân kỳ bí nào khiến càng luyện công chỉ càng thất vọng vì không thể phát huy đúng uy lực cần có của công phu Tảo Diệp là sở học thành danh của nghĩa phụ. Do vậy khi khởi sự chiêu mộ một số cao thủ, Điều trước tiên mỗ tiến hành là chỉ điểm toàn bộ công phu Tảo Diệp cho họ, tuy nhiên đúng như đã tỏ bày cùng Quan cô nương, mỗ đã ngày càng ưu tư khi thấy các cao thủ này quả thật cũng chẳng thể khiến mỗ toại nguyện.

Vì Yến Thảo quan tâm:

- Nghĩa là sở học trương công tử vẫn luyện và đã có một ít tựu thành không hề là sở học của Trương đại hiệp?

Trương Khánh Long thừa nhận:

- Không sai nhưng xin đừng hỏi đấy là công phu gì vì văn bối chỉ được khẩu truyền từ gia mẫu là người đã từ lâu bỏ văn bối một mình bơ vơ và hiện vẫn chưa rõ tung tích hạ lạc ra sao?

Quan Ngọc nao lòng:

- Thật không ngờ cuộc đời của công tử chủ nhân phải trải qua nhiều cơ khổ lênh đênh, nhưng nếu lệnh đường cũng là nhân vật võ lâm thì với lòng hiếu thuận thì lo gì công tử chủ nhân không có ngày tìm thấy để mẫu tử trùng phùng.

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Điều kỳ lạ là mỗi lúc có cảm nhận gia mẫu không hề am hiểu võ công, bởi mỗi lần nhớ, lúc lên bảy, khi được gia mẫu khẩu truyền võ công, thì còn nghe người tâm sự và bảo chỉ mong cuộc đời mỗi đứa luôn bị người người hiếp đáp vô khả tự vệ.

Đinh Nhất hỏi:

- Vậy nhờ đâu lệnh đường biết hoặc có được công phu võ học để khẩu truyền cho Trương huynh đệ?

Trương Khánh Long gượng cười:

- Thuở nhỏ đệ từng bị nhiều người mắng, bảo đệ có xuất thân từ hạn người chỉ biết bán thân nuôi miệng. Điều này tuy bản thân đệ vừa khó tin vừa khó chấp nhận nhưng dù sao vẫn khả dĩ giải thích đã nhờ đâu gia mẫu được ai đó khẩu truyền loại võ học vô danh này.

Vi Yến Thảo chợt đề xuất:

- Công tử đã biết nhân vật đó là ai chưa? Và nếu chưa biết, cũng như là nếu muốn biết thì sao không thử phô diễn lại công phu đó? Hi vọng ai đó ngồi đây khả dĩ nhận biết và cho công tử tỏ tường đấy là công phu gì.

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Há lẽ lúc này Vi tiền bối chưa nhìn rõ?

Đinh Nhị chợt xua tay:

- Nếu Vi tiền bối đã nhìn và chẳng nhận ra, cho dù nhờ công phu đó Trương huynh đệ đủ bản lĩnh đối phó tam đao nhất chiêu của Vi tiền bối thì thiết nghĩ có diễn lại cũng vô ích.

Đinh Nhất phụ họa:

- Không sai, vì so về kiến văn huynh đệ văn bối tuyệt nhiên chẳng dám sánh cùng Vi tiền bối, hà tất Trương huynh đệ phí lực phô diễn. Điều cần yếu là hãy nên cùng nhau hoạch định ngay việc mọi người phải làm gì.

Trương Khánh Long bảo:

- Trước mắt, mỗi chỉ có hai việc xin được đề xuất, một là có thể giúp mỗi người khỏi lỗi đạo cùng nghĩa phụ, nên phải có ai đó trong chư vị ưng thuận tiếp nhận và luyện thay mỗi Tảo Diệp công phu?

Đinh Song Tú huynh đệ khẳng khái thoái thác ngay:

- Môn quy rất nghiêm ngặt, huynh đệ mỗi tuyệt đối không dám tiếp nhận công phu ngoại nhân.

Vi Yến Thảo cười cười:

- Lão phu đã từng tuổi này chỉ e là chẳng còn hơi sức cùng khí lực để tiếp nhận công phu nhất định có đường lối khác biệt so với sở học đã luyện. Có chăng công tử nên thỉnh cầu Quan Ngọc cô nương xem sao?

Trương Khánh Long nhìn qua Quan Ngọc nài nỉ:

- Như đã biết, Quan Ngọc cô nương cũng xuất thân cô nhi và những thành tựu võ học ắt chỉ do tự luyện hay là...

Quan Ngọc khước từ:

- Quan Ngọc đích thực cũng có một số ẩn tình giấu kín và quả thực công phu đã luyện là do dị nhân truyền thụ, vì là dị nhân ắt có dị tánh, Quan Ngọc khó thể nhận nếu chưa được sự ưng thuận của người.

Trương Khánh Long thất vọng:

- Vậy chỉ còn cách mỗi tiếp tục nhẫn nại đào luyện cho số người đã do Quan Ngọc cô nương chiêu mộ trước đây.

Đoạn Trương Khánh Long đổi thái độ, vừa quả quyết vừa ra vẻ thần bí:

- Đề xuất tiếp theo của mỗi là mời tất cả vào ngày mai cùng mỗi lên đường, chúng ta sẽ đến một nơi mà từ đó chư vị ắt còn thêm minh bạch những gì ngay lúc này như vẫn đang hoang mang nghi hoặc.

Quan Ngọc giật mình:

- Quan Ngọc cũng đi? Vậy ai trông nom trang viện?

Trương Khánh Long bảo:

- Hãy chọn trong những nhân vật được chính Quan Ngọc cô nương chiêu mộ, há lẽ họ lấy oán báo ân, không thể giúp mỗi chỉ một việc nhỏ nhặt này?.

- o O o -